

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **R. J.,** zastoupená JUDr. Ing. Rudolfem Kutnarem, advokátem se sídlem Na Višňovce 1/1044, Praha 6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016, č. j. 47 Af 3/2014 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2014, č. j. 15065/14/5000-14103-705778; tímto rozhodnutím žalovaný na základě odvolání stěžovatelky změnil rozhodnutí – platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj, územního pracoviště Praha – západ (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 11. 2013, č. j. 3742667/13/2102-24801-203573, kterým se stěžovatelce *„podle zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“) a podle ustanovení § 145 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 98 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyměřuje podle pomůcek k úhradě daň silniční ve výši 2 500 Kč.“*

[2] Citovaný platební výměr žalovaný změnil tak, že správce daně stěžovatelce *„podle zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“) a podle ustanovení § 147 a § 139 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyměřuje daň silniční ve výši 2500 Kč.“* Ve

výrokové části došlo ke změně, ze které je patrné vyměření daně dokazováním (nikoli podle pomůcek); v ostatním zůstal napadený platební výměr beze změny.

[3] Silniční daň za zdaňovací období 2012 byla stěžovatelce vyměřena v návaznosti na zjištění správce daně z daňového řízení vedeného na dani silniční za totéž zdaňovací období u manžela stěžovatelky – J. J., který chybně uvedl ve svém daňovém přiznání vozidlo registrační značky: X (osobní automobil tov. zn. ŠKODA Octavia combi, datum první registrace 19. 1. 2000); toto vozidlo sice bylo předmětem daně silniční, avšak poplatníkem nebyl jmenovaný, nýbrž jeho manželka – stěžovatelka. Manželovi stěžovatelky tedy byla platebním výměrem na daň silniční za zdaňovací období roku 2012 snížena daňová povinnost oproti daňové povinnosti tvrzené v řádném daňovém přiznání o částku ve výši 2 500 Kč připadající na předmětné vozidlo. Současně správce daně zahájil vyměřovací řízení na dani silniční za zmíněné zdaňovací období u stěžovatelky a vzhledem k tomu, že na jeho výzvu k podání daňového přiznání nereagovala, vyměřil jí daň právě ve výši 2500 Kč. Vyšel přitom z toho, že vozidlo registrační značky: X bylo od ledna do října roku 2012 předmětem daně silniční – a to v důsledku naplnění podmínek podle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční. Vozidlo bylo totiž používáno v souvislosti s dosahováním příjmů podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), podnikající fyzické osoby J. J., přičemž osobou provozovatele zapsanou v technickém průkazu vozidla je (od 27. 4. 2007) manželka jmenovaného – stěžovatelka.

[4] Stěžovatelka podala proti platebnímu výměru odvolání, na základě kterého žalovaný – s odkazem na obsah spisového materiálu – konstatoval, že správce daně měl k dispozici dostatečné množství důkazů k tomu, aby bylo možno stanovit daňovou povinnost dokazováním zcela přesně i bez součinnosti stěžovatelky; korigoval proto chybnou kvalifikaci správce daně, dle kterého daň byla vyměřena podle pomůcek (viz výše). Ve zbytku žalovaný aproboval závěry správce daně, podle něhož: (i) vozidlo nepochybně bylo předmětem daně dle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční a (ii) poplatníkem daně je provozovatel vozidla, tedy stěžovatelka ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Současně konstatoval, že smluvní vztah uzavřený mezi stěžovatelkou a jejím manželem J. J. nelze posoudit jako vztah obdobný pracovněprávnímu vztahu. J. J., DIČ CZ5408082724, podnikající fyzickou osobu zapsanou v obchodním rejstříku s registrovanou obchodní firmou MARMOT – laboratoře pro chemickou výrobu a službu elektronikům (dále též jen „MARMOT“), vykonávající samostatnou výdělečnou činnost, z níž plynoucí příjmy jsou klasifikovány v rámci § 7 zákona o daních z příjmů, tudíž nelze označit za „zaměstnavatele“ stěžovatelky a aplikovat § 4 odst. 2 písm. a) zákona o dani silniční.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou krajský soud zamítl s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V žalobě namítla porušení zákona, neboť žalovaný na základě toho, že mezi manžely není možný pracovněprávní vztah, dovodil, že poplatníkem daně je v daném případě stěžovatelka, a neakceptoval, že poplatníkem je podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o dani silniční obchodní firma MARMOT – laboratoře

pokračování

pro chemickou výrobu a službu elektronikům, IČ 10144 196. Stěžovatelka totiž nepoužívala vozidlo registrační značky: X na základě příkazu pro služební cesty pro podnikání svého manžela J. J., ale právě pro tuto firmu, která byla zapsána v obchodním rejstříku dne 11. 6. 1990, tedy dříve než se jmenovaným uzavřeli manželství (dne 20. 6. 1991). Stěžovatelce tak nemohla vzniknout daňová povinnost z titulu podnikání s uvedeným vozidlem, a to i proto, že k úhradě daně obchodním firmou MARMOT již došlo a státní rozpočet nebyl o tuto daň krácen.

[6] Krajský soud konstatoval, že obchodní firma je jméno, pod kterým je podnikatel zapsán obchodním rejstříku. Nahlédnutím do obchodního rejstříku přitom zjistil, že u jmenované firmy je uvedeno: „*Právní forma: fyzická osoba – podnikatel, Podnikatel: J. J., Identifikační číslo: 10144196*“. Z toho vyplývá, že firma MARMOT nemá právní subjektivitu, nejedná se o subjekt práva, nemá tedy způsobilost mít práva a povinnosti, nemůže proto uzavírat smlouvy se subjekty práva – např. se stěžovatelkou. Jedná se pouze o název – jméno, pod nímž je podnikatel, tj. fyzická osoba podnikající zapsána do obchodního rejstříku. Pokud tedy stěžovatelka tvrdí, že používala svoje auto na základě pokynů firmy MARMOT, je zřejmé, že používala auto na základě pokynů svého manžela J. J. jako podnikající fyzické osoby. Ostatně v daňovém přiznání manžela stěžovatelky J. J., DIČ: CZ5408082724, podnikající fyzické osoby zapsané v obchodním rejstříku pod označením „*MARMOT – laboratoře pro chemickou výrobu a služby elektronikům*“, IČ: 10144196, jakožto jednom z podkladů použitých správcem daně k vyměření daně silniční, je uvedeno, že předmětné vozidlo bylo používáno v průběhu kalendářních měsíců leden až říjen roku 2012 k dosahování příjmů J. J.

[7] K otázce, kdo má být poplatníkem daně silniční za vozidlo používané pro podnikatelskou činnost jednoho z manželů v případě, že provozovatelem vozidla je druhý z manželů, pak krajský soud uvedl, že v základu skutkově identický případ týchž manželů J. a téhož vozidla již řešil s tím rozdílem, že se jednalo se o zdaňovací období roku 2011 a žalobcem (posléze rovněž stěžovatelem) byl J. J. Krajský soud jeho žalobu zamítl rozsudkem ze dne 14. 4. 2015, č. j. 46 Af 33/2012 – 53. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 Afs 87/2015 – 27, z něhož krajský soud obsáhle citoval a zdůraznil zejména odst. 27 až 29 odůvodní tohoto rozsudku:

„[27] Ohledně hlavní otázky sporu lze tedy uzavřít, že poplatníkem silniční daně za vozidlo, jehož provozovatel je jen jeden z manželů, avšak vozidlo je používáno pro podnikatelskou činnost druhého manžela, je manžel – provozovatel.

[28] V situaci stěžovatele, ve které manželka užívá vozidlo, jehož je sama provozovatelkou, k podnikání stěžovatele (tedy jejího manžela), je poplatníkem spolupracující manželka. Jelikož dle § 241 daňového řádu nelze dohodou o přenesení daňové povinnosti vůči správci daně účinně přenést daňovou povinnost, nemůže tuto daň nést stěžovatel.

[29] Na uvedených závěrech nic nemění ani stěžovatelem uváděný fakt, že svoji manželku paní R. J. nezaměstnává on, jako fyzická osoba, ale firma MARMOT. Jak vyplývá z obchodního rejstříku, MARMOT je pouze obchodní firma, pod kterou stěžovatel, jako podnikající fyzická osoba, vystupuje. Posuzovaný vztah je tedy skutečně vztahem mezi manželi.“

[8] Relevantní právní úprava zákona o dani silniční a zákona o daních z příjmů je pro nyní řešené zdaňovací období - rok 2012 identická s právní úpravou pro zdaňovací období - rok 2011; rovněž podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), je i nadále pracovněprávní vztah mezi manžely zakázán. Krajský soud proto neměl důvod odchýlit se od citovaných závěrů zmíněného rozsudku, z nichž jednoznačně vyplývá, že poplatníkem daně je manžel – provozovatel, tedy stěžovatelka, a nikoli firma MARMOT, pod kterou J. J. vystupuje jako podnikající fyzická osoba. Nic na tom nemění ani skutečnost, že jmenovaný silniční daň za předmětné vozidlo zaplatil, neboť zákon výslovně zakazuje přenos daňové povinnosti z jednoho subjektu na druhý, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku (s odkazem na § 241 daňového řádu).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka obsáhle opisuje odůvodnění rozsudku krajského soudu, vůči němuž se vymezuje krátce pouze v závěru (na str. 7) s tím, že krajský soud nesprávně posoudil meritum sporu – tedy to, zda je v souladu se zákonem poplatníkem silniční daně ona jako provozovatel vozidla, nebo její zaměstnavatel.

[10] Podle stěžovatelky pochybil krajský soud zejména tím, že se nevypořádal s námitkou, dle které uzavřela pracovní poměr s obchodní firmou MARMOT – laboratoře pro chemickou výrobu a služby elektronikům v roce 1990 a tento pracovní poměr trvá dosud. Manželství s J. J. uzavřela stěžovatelka až v roce 1991 a je toho názoru, že nelze retroaktivně zrušit její pracovněprávní vztah; tento názor má oporu nejen v odborné literatuře, ale i v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 231/10 (odst. 25). Dále – opět s odkazem na citovaný nález Ústavního soudu (odst. 27) – namítla, že obchodní firma MARMOT je od vzniku ve výlučném vlastnictví jejího manžela a nelze tak aplikovat zákaz pracovněprávního vztahu mezi manžely (§ 318 zákoníku práce), neboť ohledně výlučného majetku vznikají mezi manžely v zásadě stejné právní vztahy jako mezi ostatními osobami. Současně stěžovatelka upozornila, že její manžel v obdobné věci podal dne 16. 12. 2015 ústavní stížnost, která nebyla dosud rozhodnuta. V závěru stěžovatelka vytkla krajskému soudu, že pochybil též tím, že nevyhověl jejímu návrhu na předvolání jejího manžela jako svědka a že své rozhodnutí zdůvodnil názory Nejvyššího správního soudu, které vyslovil v jiném sporu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji nepovažuje za důvodnou, a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. V plném rozsahu přitom odkázal nejen na napadený rozsudek, ale také na to, že ve skutkově stejné kauze týchž manželů a totožného vozidla bylo za jiné zdaňovací období rozhodnuto, že poplatníkem daně silniční je provozovatel vozidla – tedy stěžovatelka; viz výše citovaný rozsudek krajského soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 46 Af 33/2012 – 53, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 As 87/2015 – 27.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podstata projednávané věci tkví v otázce, kdo je poplatníkem silniční daně za vozidlo, jehož provozovatel je jeden z manželů, avšak vozidlo je používáno pro podnikatelskou činnost druhého manžela.

[15] Na tuto otázku už Nejvyšší správní soud odpověděl – a to shodou okolností ve věci manžela stěžovatelky, který nesouhlasil s postupem správce daně, jenž mu snížil silniční daň za zdaňovací období roku 2011 z toho důvodu, že poplatníkem daně je jeho manželka jako provozovatel vozidla. V podstatě totéž se stalo i v nyní posuzovaném případě s tím rozdílem, že se jedná o silniční daň za zdaňovací období roku 2012 a že proti postupu správce daně se tentokrát nebránil manžel stěžovatelky, ale stěžovatelka sama; té byla silniční daň ve výši 2500 Kč vyměřena poté, co o tutéž částku byla snížena daňová povinnost jejího manžela. V principu jde tedy o stále stejnou otázku, na níž poskytuje judikatura Nejvyššího správního soudu jasnou a dostatečnou odpověď – v podrobnostech viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 Afs 87/2015 – 27.

[16] Jak upozornila stěžovatelka, její manžel podal dne 16. 12. 2015 ústavní stížnost, kterou napadl citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu s tím, že jím měl být porušen čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, v němž je upraveno mj. právo na podnikání. Ústavní soud usnesením ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. II. ÚS 3690/15, ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Konstatoval, že se plně ztotožňuje se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem, a dodal, že právní řád – i přesto, že zapovídá pracovněprávní vztah mezi manžely (§ 318 zákoníku práce) – umožňuje účast manželky na jeho podnikání, a to jak pomocí institutu spolupráce manželů podle § 13 zákona o daních z příjmů, jenž upravuje možnost převodu podílu na příjmech a výdajích na spolupracujícího manžela (obdobně § 21e odst. 3 zákona o daních z příjmů v případě registrovaných partnerů), tak v podobě tzv. společenské úsluhy; ve vztahu k ní přitom odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 231/10 (N 128/62 SbNU 15), na kterém stěžovatelka staví svoji argumentaci v kasační stížnosti.

[17] K této argumentaci je nutno poznamenat, že zmíněný nález Ústavního soudu řešil zcela jinou právní otázku – a sice otázku povinnosti manželů vzájemně si vypomáhat (podle § 18 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů) v souvislosti vypořádáním společného jmění manželů a přijaté závěry rozhodně neznamenají, že by krajský soud v nyní posuzovaném případě postupoval nesprávně. Naopak, stěžovatelka setrvale zcela nesprávně vychází z toho, že je zaměstnancem firmy MARMOT - laboratoře

pro chemickou výrobu a služby elektronikům, což není pravda. Jak již přiléhavě vyjádřil krajský soud – s odkazem na § 8 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník"), resp. § 423 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník") – tato obchodní firma je jen jméno, pod kterým je manžel stěžovatelky J. J. zapsán v obchodním rejstříku coby podnikající fyzická osoba. Nejedná se o právnickou osobu – tedy subjekt práva, tím je v tomto případě pouze a jen J. J., jakožto fyzická osoba, pro kterou je jmenovaná obchodní firma zapsána. Je tak nepochybně součástí majetku jmenovaného, avšak stále se jedná o majetek podnikatele jako fyzické osoby, nikoli osoby právnické, s níž by bylo možné uzavřít pracovněprávní vztah. Logicky proto platí, že nelze-li uzavřít pracovněprávní vztah s obchodní firmou MARMOT, nelze ho ani retroaktivně zrušit, jak tvrdí stěžovatelka.

[18] Obdobně nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu dovozovat, že se zde neuplatní zákaz pracovněprávního vztahu mezi manžely, neboť obchodní firma MARMOT je ve výlučném vlastnictví manžela stěžovatelky. Obchodní firma byla nehmotným statkem, určitou majetkovou hodnotou, která byla součástí hromadné věci – podniku podle § 5 obchodního zákoníku; podle nyní platné a účinné úpravy došlo k určitému posunu a v pojetí vlastnického práva je považována za věc v právním smyslu – viz § 489 občanského zákoníku. V každém případě však obchodní firma nemá a z povahy věci ani nemůže mít způsobilost k právům a povinnostem, tj. právní subjektivitu, jak správně uvedl už krajský soud; tu má toliko osoba – právnická nebo fyzická, zde: J. J. jako podnikající fyzická osoba, s níž stěžovatelka jako jeho manželka nemůže být v pracovněprávním vztahu.

[19] Jednoduše řečeno – nelze relevantně argumentovat retroaktivním zrušením pracovněprávního vztahu stěžovatelky s obchodní firmou MARMOT, resp. tím, že jmenovaná firma je ve výlučném vlastnictví manžela stěžovatelky a v důsledku toho nelze aplikovat zákonný zákaz pracovněprávního vztahu (navíc není možné přehlédnout, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem tuto argumentaci odkazující na závěry nálezu Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 231/10, neuplatňovala).

[20] Na základě shora uvedeného lze uzavřít, že obchodní firma MARMOT z povahy věci nemůže být zaměstnavatelem stěžovatelky stejně tak, jako jím nemůže být její manžel, a to z důvodu zákonného zákazu pracovněprávního vztahu mezi manžely. A pokud jde o námitku, že stěžovatelka uzavřela pracovněprávní vztah s J. J. již v roce 1990, tj. před uzavřením manželství (v roce 1991), dodává Nejvyšší správní soud následující.

[21] Současná právní úprava je striktní v tom, že zakazuje nejen „vznik", ale i samotnou „existenci" pracovněprávního vztahu mezi manžely – viz § 318 zákoníku práce, podle něhož „*základní pracovněprávní vztah uvedený v § 3 nemůže být mezi manžely nebo partnery*" (pozn. podtržení zdůrazněno Nejvyšším správním soudem).

[22] Je proto vyloučen nejen vznik pracovněprávního vztahu za trvání manželství, ale i pokračování takového vztahu poté, co bylo v jeho průběhu manželství uzavřeno. Přijetím § 318 zákoníku práce došlo ke zpřísnění dosavadní právní úpravy, podle které manželé mohli setrvat v pracovněprávním vztahu, pokud k jeho vzniku došlo před

uzavřením manželství, na což ostatně upozornil právě Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 231/10 (odst. 25). Totéž potvrzuje i komentářová literatura; srov. Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. s. 1252. To znamená, že na vztah stěžovatelky a jejího manžela nyní rozhodně nelze hledět jako na vztah pracovněprávní či jiný obdobný vztah zaměstnanec – zaměstnavatel, neboť by to bylo v rozporu se zákazem obsaženým v citovaném ustanovení zákoníku práce, k němuž lze již jen pro úplnost doplnit, že „*...zákaz vzniku pracovněprávního vztahu mezi manžely, jakožto vztahu mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnancem, tedy vztahu z podstaty věci nerovného (viz § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2014), je možno dovodit jak z někdejšího § 18 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině (srov. § 687 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), tak i z čl. 5 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy rovněž z právní normy, jež je součástí právního řádu České republiky (čl. 10 Ústavy)*“ – viz výše citované usnesení Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 3690/1 (odst. 13).

[23] Aplikace § 4 odst. 2 písm. a) zákona o dani silniční, po níž volá stěžovatelka, tedy není možná; podle tohoto ustanovení: „*Poplatníkem daně je rovněž zaměstnavatel, pokud vyplácí cestovní náhrady svému zaměstnanci za použití osobního automobilu nebo jeho přípojného vozidla, pokud daňová povinnost nevznikla již provozovateli vozidla.*“

[24] V daném případě ovšem o vztah zaměstnavatel – zaměstnanec nejde. Jedná se o vztah mezi spolupracujícími manžely a je třeba aplikovat § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční; podle tohoto ustanovení: „*Poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu.*“

[25] Právě proto je v tomto případě poplatníkem silniční daně stěžovatelka jako osoba, která je provozovatelem vozidla registrační značky: X – byť je toto vozidlo používáno pro podnikatelskou činnost jejího manžela. Tato skutečnost na přijatém závěru ničeho nemění, přičemž v podrobnostech pátý senát Nejvyššího správního soudu odkazuje na odůvodnění prvního senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Afs 87/2015 – 27, se kterým se plně ztotožňuje.

[26] K namítané vadě spočívající v tom, že krajský soud v průběhu jednání nevyslechl manžela stěžovatelky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nemá povinnost provést každý navržený důkaz. Důležité je, aby případné neprovedení důkazu řádně odůvodnil a nejednalo se o tzv. opomenutý důkaz; k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51), podle něhož musí soud ve svém rozhodnutí uvést, jak provedené důkazy vyhodnotil, resp. vyložit, proč navrhované důkazy v řízení neprovedl. Krajský soud v napadeném rozsudku takové odůvodnění podal a Nejvyšší správní soud s ním souhlasí v tom, že doplnění dokazování neprováděl pro nadbytečnost, neboť to, k čemu měl být J. J. vyslechnut – zejména otázky týkající se obchodní firmy MARMOT a zaměstnavatele stěžovatelky, bylo bezpečně prokázáno již ve správním řízení.

[27] Konečně k výtce stěžovatelky stran toho, že krajský soud svůj rozsudek zdůvodnil názory Nejvyššího správního soudu z odůvodnění rozsudku č. j. 1 Afs 87/2015 – 27, je nutno uvést, že na tomto postupu není nic nezákonného. Naopak je zcela přirozené, že krajský soud vychází z judikatury nadřízeného Nejvyššího správního soudu, jejíž závěry jsou na tuto věc plně aplikovatelné. Ostatně sama stěžovatelka v kasační stížnosti upozorňovala na podanou ústavní stížnost svého manžela proti citovanému rozsudku, zjevně v naději, že jeho závěry budou vyvráceny, resp. překonány, což se nestalo (viz výše). Závěrem zbývá jen dodat, že i v českém právním prostředí se začíná prosazovat specifická normativní síla judikatury, včetně zásady *stare decisis*, tj. setrvat u rozhodnutého, a v daném případě Nejvyšší správní soud neshledal důvodu od této zásady ustoupit a jakkoli se odchýlit od závěrů výše citovaného rozsudku.

V. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu